

Piraye Kafe Martılar Ve Bir Cadı

— çitlembik · 30 Haziran 2025

Piraye Kafe, Martılar ve Bir Cadı

Günce – 30 Haziran 2025

Balıkesir'e ulaşmama sayılı dakikalar kaldı ama ben hâlâ sana olanları anlatma telaşındayım, sevgili günlüğüm.

Dün, Pazar gününün hakkını verircesine mayıştıkça mayıştık. Kahvaltıya Didoş pişi yaptı. Eli pek lezzetli, bana mı çekmiş ne, hele o pratikliği... Maşallah ona!

Kapı çaldı, bu kez zil sesi farklıydı. Meğer Didem'in karşı komşusuymuş. Şahende Hanım daha önce kendisine ikram ettiğimiz kısır tabağının hatırına, kendi yaptığı çiğ köftelerle dolu bir tabak getirivermiş. Sağ olsun. Kahveye buyur ettik, fazla nazlanmadı. Açıkçası, karşılıklı oturup şöyle bir sohbet etmeye bir türlü fırsat bulamamıştık. Meğer ne tatlı, ne sohbetli biriymiş.

Sonra Didoş, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu.

"Beni Kadıköy'deki Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Merkezi'nin içindeki Piraye Kafe'ye götür," dedim. Neden bilmem, orayı pek seviyorum. Arabayı otoparka bıraktık, yürümeye başladık.

"Hadi ben üç," dedim, "sen de dört."

Tam o anda dört martı, başımızın bir karış üstünden kanat çırparak geçti!
“Hayırdır inşallah,” dedim içimden. “Bu martılara trafik cezası kesecek kimse yok mu?”
Kameralar bu anı yakalamıştır mutlaka, ama sana bunu ispat edebilmem ancak Didem sayesinde olur, sevgili güncem.

Didem'e, “Tanıdık birini görmeyi çok istiyorum,” dedim.
Sen bilirsin ya, nice kez bu dileğime evren karşılık verdi.
Suna Selen geçti o sırada, bastonunu yere tık tık vurup Bahariye Caddesi'nde yürüyordu. Bir zamanlar Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler filmindeki kraliçeyi – hem de cadıyı – oynamıştı. Daha nice değerli eserde de yer almış bu zarif kadın, sanki bütün caddede çatlar önünde eğildi, düğmeler iliklendi. Telefonuma uzanmak istedim... sonra vazgeçtim. O anı yaşadım, geçip gitmesine izin verdim.

Ve şimdi son satırlarımı yazıyorum. Balıkesir otogarındayım. Engin beni giriş kapısında karşıladı.
Birbirimizi ne çok özlemişiz... Dudaklarımız birleşti.
Zaman o anda durdu.

H. Çiğdem Deniz